

Orígens del Comitè Olímpic Català

written by Redacció Unilateral | 20 d'octubre de 2016

*Firmen el redactat en **Francesc Serra** i en **Josep Novell**,
ambdós membres del Comitè Olímpic Català – COC –*

L'any 1986, quan Barcelona va ser nominada seu dels Jocs Olímpics del 1992, va renéixer la idea de reivindicar la presència i participació dels esportistes catalans als Jocs. I cal parlar de renéixer perquè aquelles persones que el 1986 ens hi vam posar, partíem del no res i vam acabar descobrint que des de finals del segle XIX, hi havia hagut catalans que ja tenien aquesta aspiració.

El periodista **Josep Elias i Juncosa** en va ser el principal promotor. Era conegut del Baró de Coubertin, qui havia fundat el **Comitè Internacional Olímpic, CIO**, l'any 1894. L'any 1916, la Federació Atlètica Catalana, presidida per en **Jaume Garcia Alsina** ja va participar amb veu però sense vot de les reunions del CIO, i en vistes als Jocs Olímpics d'Anvers es va arribar a constituir un **Comitè Olímpic Català**, acordat amb el COE, com a única manera d'assegurar la participació espanyola perquè només a Catalunya hi havia gent preparada sobretot en l'àmbit organitzatiu. Els caps visibles de la delegació catalana però oficialment espanyola, a Anvers van ser Elias i Juncosa, Garcia Alsina, **Joan Gamper i Bernat**. Tot era en mans de catalans.

El mateix 1920 va néixer, sense ni coneixement del COE, la candidatura de Barcelona com a seu dels Jocs del 1924, candidatura que curiosament va ser presentada per la Mancomunitat de Catalunya i no per la ciutat. El somni s'apropava. L'any 1923, la Confederació Esportiva de Catalunya, l'embrió real d'un veritable Comitè Olímpic de Catalunya, va rebre de mans del CIO, la concessió de la Copa

Olímpica. Però també l'any 1923, el cop d'estat de Primo de Rivera es carregà totes les aspiracions olímpiques catalanes. Ni Barcelona acollí els Jocs del 1924, que anaren a Paris, ni es pogué consumir la participació directa dels esportistes catalans representant Catalunya a uns Jocs. Amb un petit parèntesi del 1930 al 1936, Catalunya i l'esport català van seguir vivint en la foscor obligada durant tota la dictadura franquista i la llarguíssima, buida i coaccionada transició espanyola.

Així doncs, l'any 1987 va constituir-se l'**ADOC, l'Associació per a la Delegació Olímpica de Catalunya**, amb voluntat d'aconseguir que Catalunya participés als Jocs de Barcelona. L'objectiu passava perquè el món federat de l'esport català constituís el COC i aquest fos reconegut pel CIO, presidit aleshores per Juan Antonio Samaranch. Samaranch, barceloní de reconegut passat franquista no representava cap avantatge sinó tot el contrari com així es va acabar demostrant. El COC es va arribar a constituir, quasi d'amagat, a la terrassa d'un bar, per 4 federacions esportives i l'ADOC l'any 1989 i el seu primer president fou **Miquel Arbós**, aleshores president de la Federació Catalana de Ciclisme. Més tard s'hi van afegir altres federacions. L'any 1991 el COC va presentar formalment la seva sol·licitud de reconeixement al CIO, sol·licitud de la qual el CIO no n'acusà rebut fins el gener de 1992. Però mai no arribarem a donar resposta a la sol·licitud. La pressió popular era considerable. Mentrestant Samaranch feu arribar al Govern de la Generalitat una proposta de pacte per la no mobilització a canvi del seu suport al reconeixement del COC en vistes als Jocs del 1996 a Atlanta. L'ADOC i la seva gent, que es sentí traïda, es dissolgué amb el propòsit d'ajudar a provocar un canvi al Govern de la Generalitat. L'any 1996 en Samaranch no només no va complir la dita promesa sinó que feu modificar la Carta Olímpica allà on feia referència al reconeixement de nous comitès olímpics, fins aleshores qualsevol "territori esportiu" podia optar-hi, per un nou text molt més restrictiu, l'actual, que exigeix que tot nou Comitè

Oímpic que vulgui ser reconegut ha de correspondre a un estat independent i reconegut per la comunitat internacional.

Josep Novell, Federació Catalana de Vela, lluint samarreta del COC.

Samaranch doncs, va matar de cop la màxima aspiració de l'esport català. Des del 1992 fins al 1998 l'esport català no va reprendre cap tipus de reivindicació i molt menys la del COC, que es veia inviable en base a la situació política del moment. Des del 1998 fins l'actualitat, la **Plataforma Pro Seleccions** ha anat treballant la via del reconeixement internacional de les federacions esportives catalanes, fins a 21 casos de reconeixement internacional de federacions esportives catalanes s'han aconseguit, i col·laborant a explicar els beneficis de independència de Catalunya per a l'esport català. Avui, en ple procés polític cap a la independència, irreversible, no hi ha dubte que el reconeixement internacional del COC és més factible que mai, però **cal reactivar-lo de debò, fer-lo creïble i visible per a la gent de l'esport i entre la societat que ha fet possible**

aquest gir polític que tantes portes ens obre. El COC d'avui ja no té res a veure amb el del 1923, ni amb el del 1989, el COC d'ara pot ser una entitat oberta i compromesa amb el país que el fa possible. Si les federacions esportives i les persones i entitats que el conformen, treballen al costat de la societat i el mateix govern, res no ens ha de fer dubtar que als propers Jocs Olímpics, Pyeongchang 2018 i Tòquio 2020, hi veurem Catalunya representada.